

На последние дни Адвента

Из Назарета в Вифлеем,
Неспешно и устало,
Плетется ослик, а в седле
Мария задремала.
Пески ли, камни, все равно,
Шагай, мой ослик серый,
Мы ждем Дитя уже давно
С надеждою и верой!
Ведь в эту ночь, как свет во мгле,
В простых яслях на сене,
Родится людям на земле
Божественный Младенец.
Хоть Вифлеем не ждет чудес,
Не поднимает взора,
Но сонмы ангелов с небес
Его прославят скоро.
Пусть ночью улицы глухи,
И заперты все двери:
В пещере темной пастухи
Увидят и поверят.
Вот будет радость без конца! —
Мы радости не скроем,
И двери все, и все сердца
В ту ночь Ему откроем!

Елизавета Перегудова

Францисканський
ВІСНИК

№17/2011

ЧАСОПИС ФОС УКРАЇНИ

Часопис Францисканського Ордену Світських Українці
видається Національною Радою ФОС України
(для внутрішнього користування в спільнотах ФОС)

В номері:

Тема номера

3. Різдво Христове
о. Патрик Оліх FM
7. Святой Франциск и Рождество
о. Вальдемар Мацкевич

Події ФОС:

11. XIII Генеральний Капітул
Францисканського Ордену Світських
Енкарнасьон дель Позо
13. Емануела Де Нунціо
Енкарнасьон дель Позо
16. Адвентовий день зосередження
ФОС Північного регіону
Редакція ФВ
17. Формацийний проект
Міжнародної Ради ФОС
Хто покликає до євангелізації
Е. Крейзер, ФОС

23. Розповіді про Франциска:
Ласкаво просимо, Мадонно Убогосте
Марія Стікко. «Святий Франциск з Асизу»

РЕДАКЦІЯ: гол. редактор – Боровик О.;
редактор – Гнатишина С.; художній редактор – Шабаліна Д.;
перекладач – Артемчук Т.; комп'ютерна верстка – Бойко Ю.,
ЦЕРКОВНИЙ КОНСУЛЬТАНТ: о. Славомир Ветлуґін FM.
НАША АДРЕСА: м. Київ, бр. Перова 1Б. **E-mail:** visnykfos@yandex.ua

сказали:

— Ласкаво просимо, мадонно Убогосте!
Франциск зрадів, ніби лицар, який почув, що його вітають ім'ям його дами, і попросив лікаря, який його супроводив, щоб подав прочанкам милостиню.

Вони пішли далі, але, зробивши декілька кроків, оглянулись, щоб подивитися на трьох загадкових дівчат. Їх вже не було. Франциск і лікар побачили тільки білу дорогу і плоти з обох боків. Хто ж були ті прочанки?

Можливо це були три чесноти, що їх Франциск завжди найбільше любив: Убогість, Чистота й Послух? Але тому, що він в усіх чеснотах любив і добачав свою улюбленицю — Убогість, то всі вони мали ту саму усмішку і той самий вигляд...

працю, а коли не вдавалося заробити, — просив милостині, а якщо йому відмовляли або лаяли його, то він невимовно радів. Йому, грішній людині, — зневаги, а Богові — слава. Зі своєї мови він викинув присвійні займенники. Одного разу, коли хтось сказав до нього: «Я знайду до твоєї келії», Франциск обурився: «У мою? В мене нічого нема», і не повернувся більше до келії.

Він говорив, що одружився з Убогістю і став їй вірним, ревним мужем. Він любив усіх убогих, бо вони, говорив він, носять однострій Ісуса Христа, але й заздрив їм, бо йому здавалося, що він програє змагання з ними, адже не міг стерпіти, щоб хтось був бідніший від нього. Плащі, які дарували Францискові, не довго затримувалися на його плечах. Він роздавав їх першим стрічним убогим, наражаючись навіть замерзнути від холоду. Коли в нього не було плаща, відрізував каптур, або шмат тканини від ряс, а коли нічого не залишалося, просив багатих допомогти бідним, говорячи з властивою йому чемністю: «Давайте, будь ласка, і не чекайте, що вам повернуть ваші дари».

Обдаровуючи убогих, Франциск був люб'язним і не шукав у цьому якогось задоволення, але навіть відчував деяку провину, як чоловік, який сплачує борг або віддає позичене. Одного разу в Римі він передав через друга жебрачці, яку колись зустрічав, свій плащ і дванадцять хлібін, супроводжуючи дарунок таким повідомленням: «Той бідак, якому ти віддала свій плащ, дякує тобі за послугу і повертає тобі твоє».

Жебрачка подумала, що з неї сміються, і вирішила прогнати посланця, але, побачивши, що це не жарт, прийняла несподіваний дарунок і заховалася, побоюючись нової витівки.

Якось Франциск ішов з Римі до Сієни лікувати очі і зустрів на дорозі трьох дівчаток, схожих одна на одну лицем і одягом. Схиливши перед ним голову, вони покірно

Христос Рождається! Славимо Його!

Запрошую вас, любі мої брати і сестри, відірватися від святкових приготувань і напередодні Різдва Христового, зосередити погляд ваших сердець на Особі Ісуса Христа. Затамувавши подих, спробувати відчувати чим живе, чого прагне Серце Бога, Котрий так полюбить кожного з нас, що залишив славу Неба, прийняв всі обмеження та повноту страждань у людському тілі.

Ми завжди намагаємося огорнути наших близьких особливою увагою, говорити багато добрих слів і, навіть, щось цінне подарувати у день їх народження. Тим більше хочеться щось особливого зробити для нашого Господа і Спасителя. Маючи добрі наміри, частенько «наступаємо на ті самі граблі» - витрачаємо багато часу на прибирання, прикрашання оселі, на приготування святкової їжі, готуємо домашні вертепи або просто застилаємо білу скатертину, кладемо на неї сіно, а на сіно фігурку Божественного Немовляти. І це все потрібно, і це добре, але для нас францисканців — замало. Що може принести Ісуса в дар у ці дні? Фрукти, солодощі, гроші? Так це ж із Його ласки я маю сьогодні здоров'я, шматок хліба, роботу, дах над головою. Могу принести останню зверхню, як це зробила бідна вдова, свої добрі справи, вчинки милосердя, пожертвувати той час, який був відведений на відпочинок, щоб відвідати хворих, самотніх, відкинутих суспільством... І це прекрасно!

Але чи цього достатньо? Я знаю, без Ісуса, без Його благодаті не може вчинити ні однієї доброї справи, не може подарувати іншій людині ні прощення, ні милосердя, і тим більше - любов. Все моє добро — від Бога! Чим же може потішити Твоє Святе Серце?..

Пригадалися мені слова з пісні, що найбільше зрадіє Господь, коли Ангел поклав Йому на долоню сльозинку грішника, який кається, плакав і просив про милосердя. Як же зраділо моє серце цим думкам, але ж у цьому сенс нашого францисканського поклоніння! Сам Всевишній покликав кожного з нас йти за Ним дорогою покаяння і навернення, а давши це поклоніння, дав дар молитися та покутувати не лише за власні гріхи, але й гріхи цілого світу. Одна сльоза, що є

ознакою скрушеного, упокорено серця – милаша всіх дарів.

Отже, дозво льмо Ісусу народитися у найтемніших закутках нашого серця, у тій холодній печері нашої підсвідомості, куди ми заштовхнули протягом цілого життя всі найболючіші події та образи, все, що принижувало нашу гідність дитини Божої, всю ницість нашої поведінки і всю гіркоту зрад... Нехай Господь світлом свого народження осяє наші серця, вилікує і поширить їх, щоб ми могли прийняти із Любов'ю кожну людину, незалежно від ступеню її гріховності та віросповідання, щоб у покорі завжди благословили Всевишнього за все.

Устами апостола Павла Бог сьогодні нагадує нам: «...Ви не в темряві, щоб день Господній захопив вас, як злодій. Бо ви всі – сини світла і сини дня. Ми не належимо ні ночі, ні темряві.» (1 Сол. 5. 4-5.)

Нехай пробудиться ваш розум, що через гріх був у недугі! Нехай течуть по щоках сльози, що з серця скрушеного плинуть! Нехай радіє ціле Небо, що грішник навернувся до Бога! Нехай в душі твоєї родиться щодня Спаситель знову й знову! Не укривай цей Дар від світу, радій і радість неси людям, Щоб всі пізнали – вони діти Отця, що їх чекає в Домі!

Веселих вам свят і Божого благословення!

Ваша сестра Ірина – Старша Національної Ради ФОС України

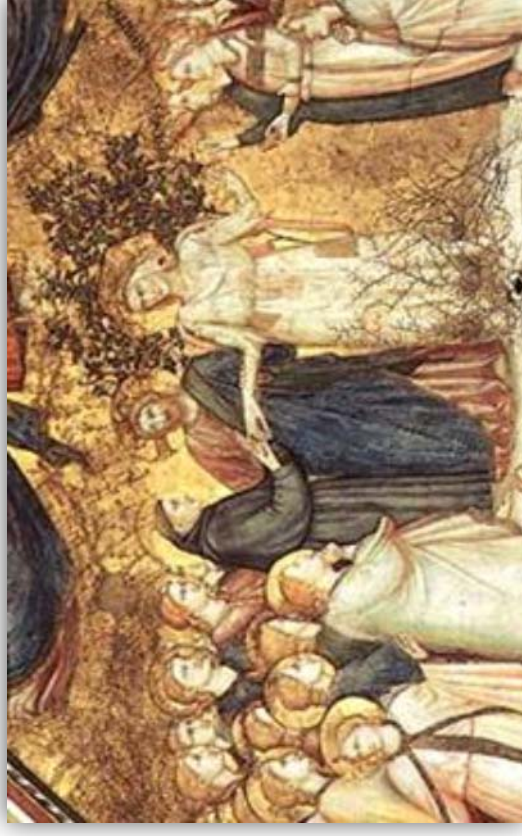
Розповіді про Франциска

Ласкаво просимо, Мадонно Убогосте

Марія Стікко. «Святий Франциск з Асичу»

Третій поклик у церкві Порціунколи означав, що Франциск деякі речі у житті мав пізнати глибше, а інші — розпочати. Глибше він повинен був пізнати Убогість, а розпочати — життя проповідника. Поєднати це нелегко, бо самотнє життя в убогості цілком можливе, а ось життя убоге серед світу, в якому все підпорядковане грошам, виглядає прямо безумством. Але щоб повернути людей, треба жити серед них і власним прикладом показати, що

- значно більша сила від грошей усього світу. Хто повірив би Францискові, якби він жив, як інші, покладаючись на людські засоби?

Джотто. «Алегорія Убогості, або вінчання св. Франциска з Убогістю»

Отже, він позбавив себе всього, навіть подушки, на якій міг би покласти голову і відпочити. Якимось йому подарували подушку, але він викинув її, щоб спати як раніше, на камені, бо йому здавалося, що в подушці таїться спокуса, а всяка спокуса — від лукавого. Він здобував собі хліб

мирян в повсякденній реальності набуває великої важливості. Проте не слід нехтувати або забувати про інший вимір: миряни також можуть відчувати себе покликаними або бути покликаними до співпраці зі своїми пастирями в служінні церковній спільноті в ім'я її зростання і зміцнення її життєздатності, виконуючи різні види служіння відповідно до благодаті і талантів, якими Господь побажав їх наділити.

Переживаючи в глибині душі велику радість, ми спостерігаємо за легионом пастирів, монахів та монахинь, а також і мирян, які, натхненні своєю євангельською місією, шукають усе більш придатні способи для дієвого проголошення Євангелія.

Ми захочуємо відкритість, яку, слідуючи цій лінії і керуючись цією турботою, в наші дні виявляє Церква. Перш за все, це відкритість на роздуми, а крім того - по відношенню до тих служителів Церкви, які в змозі омолодити і укріпити її євангельську місію. (...)

Ми зобов'язані також виразити особливу пошану тим мирянам, які дали згоду присвятити частину свого часу, своїй енергії, інший раз все своє життя служінню місії. (...) Для всіх працівників євангелізації необхідна серйозна підготовка. Ще більш потребують її ті, хто присвячує себе служінню Слову Божому.

Питання для роздумів і обговорення в спільноті

1. Які специфічні можливості та виклики в євангелізації існують для світських, для сім'ї, для молоді?
2. Чому євангелізація – це не індивідуальна діяльність, чому вона завжди має здійснюватись в єдності з Церквою?
3. Папа Павло VI написав, що працівники євангелізації потребують доброї підготовки. Які, на твою думку, заходи необхідно провести у вашій спільноті для провадження плідної євангелізації?

Тема номера Різдво Христове о. Патрик Оліх OFM

Атмосфера Різдва всім відома. Нічна урочиста Служба, сніг (хотілось би, принаймні), ялинка, подарунки, святий Миколай, вертеп, колядки. Багато з елементів традиційного святкування привнесла нам вікова традиція. Чи так було насправді? Коли народився Ісус? Де? Як? Спробуймо дати відповідь хоча б на деякі питання.

Спочатку, де народився Ісус? Відповідь знаємо з дитинства — у Вифлеємі. Так Євангеліє від Матвія не описує саме народження, а просто стверджує як факт, що не підлягає сумніву, розуміється сам в собі: “Коли ж народився Ісус у Вифлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу...” (2,1). Марк взагалі не описує нічого з дитинства Ісуса, розпочинаючи розповідь з хрещення дорослого вже Ісуса в Йордані. Найбільше говорить Євангеліст Лука: “І трапилося тими днями, вийшов наказ царя Августа переписати всю землю. 2 Цей перепис перший відбувся тоді, коли владу над Сирією мав Квіріній. 3 І всі йшли записатися, кожен у місто своє 4 Пішов теж і Йосип із Галілеї, із міста Назарету, до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Вифлеєм, бо походив із дому та з роду Давидового, 5 щоб йому записатись із Марією, із ним зарученою, що була вагітна. 6 І сталося, як були вони там, то настав їй день породити. 7 І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, бо в заїзді місця не стало для них...” (2,1-7). Отож, Вифлеєм (по-єврейськи Бет-Лехем) знаходиться на висоті 770 м. над рівнем моря недалеко від Єрусалиму. Сьогодні це територія Палестинської Автономії. За часів Ісуса у містечку жило близько 1000 жителів. Називався Вифлеєм містом Давида, бо з нього походив відомий цар Ізраїля, тут він і був помазаний на царя пророком Самуїлом (1Сам 16,13).

Далі Євангеліст говорить про конкретне місце народження — Новонародженого кладуть до ясел, бо в

заїзді не було для них місця. Ці слова, різдвяні колядки та традиційні вертепи схиляють нас до думки, що Ісус народився в стайні, в хліві, тому у вертепах не може бракувати осла та вола. Насправді ж Біблія цього не каже. Слово, яке на українську перекладають як “заїзд” чи “гостинниця”, означає просто живу кімнату, квартиру. Значить, не було місця в жилому приміщенні, тому йдуть в нежиле, де також є ясла. Напевно, ясла не були дерев'яні, як до цього ми звикли. Дерево дуже дорогоцінне у тій пустинній місцевості, де народжується Христос. Що ж це за ясла і що це за місце?

З близько 155 року маємо першу згадку про місце народження Ісуса. Св. Юстин Філософ (або Мученик) в “Діалозі з іудеєм Трифоном” говорить про “грот, що знаходиться відразу біля містечка”. Сам святий походить з Палестини і знає місце з особистого досвіду. Місцевого походження є також Оріген (близько 250 р.), котрий в творі “Проти Цельса” пише: “Якщо хтось просив би ще нових доказів, щоб упевнитись що Ісус народився у Вифлемі, згідно з пророцтвом Міхея та згідно з історією, написаною учнями Ісуса в Євангеліях, нехай задумається, що, згідно з Євангелським описом народження, вказується грот у Вифлемі, в котрому Він народився, а в гроті ясла, де Він був покладений. І все це відомо, в тих місцях, також і тим, котрі чужі вірі: що у тому гроті побачив світло той, кому поклоняються християни”. Тобто перші свідчення говорять про грот, печеру, що знайшло відгук у візантійській іконографії.

Значить, Ісус народився в печері, які часто використовувалися у той час як склад чи як загін для худоби, а рідше для життя. Тепер трошки про ясла, які, як було сказано, не треба уявляти дерев'яними, на взір наших сучасних хлівів та стійл. Св. Іронім, котрий багато років прожив біля Гроту Різдва, так говорив наприкінці 4 століття: “Якби я міг дивитись ще на ті ясла, де був покладений Господь. Зараз ми, якби це було на славу Христа, забрали ясла з болюта і помістили іншу, зі срібла. Але, на мою думку, була більш дорогоцінна та, яка була забрана. Срібло

об'єктом Євангелізації. Батьки не лише передають Євангелію дітям, але можуть отримати від них те ж саме Євангеліє, якнайглибшим чином пережите. Подібна сім'я стає євангелізатором багатьох інших сімей і того середовища, в якому вона мешкає. Сім'ї, засновані на змішаних шлюбах, також повинні проголошувати Христа своїм дітям в повноті загального хрещення; окрім цього, перед ними стоїть нелегке завдання стати творцями єдності.

Молодь

72. Обставини закликають нас звернути особливу увагу на молодь. Її чисельне зростання і зростаюча присутність в суспільстві, проблеми, що терзають молодих людей, повинні збудити у всіх турботу про те, щоб розумно і цілеспрямовано запропонувати їм Євангелський ідеал пізнання і життя.

Але, з іншого боку, слід зробити так, щоб молоді люди, укріплені у вірі і в молитві, самі усе більш ставали апостолами молоді. Церква покладає великі надії на їхній вклад, і ми самі неодноразово виявляли нашу повну до них довіру.

Активна присутність світських

73. Таким чином, активна присутність віруючих

прихованих християнських і євангельських можливостей, які присутні і здійснюються в мирської реальності. Поле їхньої діяльності по проголошенню Євангелія - це обширний і складний світ суспільства, соціальної реальності, економіки; це також культура, наука і мистецтво, міжнародне життя, засоби масової інформації; це такі сфери реальності, які особливо відкриті для євангелізації: любов, сім'я, виховання дітей і підлітків, професійна праця, страждання.

Родина як «домашня» Церква

71. У контексті апостольства євангелізації мирян неможливо не підкреслити євангелізаційну діяльність сім'ї.

В усіх моментах історії Церкви вона повністю заслужила на прекрасне визначення «домашньої Церкви», схвалене Другим Ватиканським Собором.

Це означає, що в кожній християнській сім'ї повинні відбитися різні сторони всієї Церкви. Окрім цього сім'я, подібно до Церкви, має бути тим простором, де здійснюється передача Євангелія і звідки Євангелі поширюється. Отже, в лоні сім'ї, що усвідомлює цю місію, всі її члени - вісники Євангелія, і в той же час самі

і золото личать язичництву, вірі ж християнській личить, щоб були з болота ті ясла! Той, хто народився там, в тих яслах, відкидає золото і срібло. Не хочу осуджувати тих, хто зробив це, думаючи, що віддає честь Христові (не осуджую також і тих, хто зробив золоті начиння для храму), однак захоплююсь більше Господом, котрий, будучи творцем світу, не родиться серед золота і срібла, але в болоті". Що це за ясла з болота? Мабуть, Іронім ма на увазі глину, змішану із землею. В печері, щоб було місце на пашу для звірів чи для речей пастухів, робилися з такої суміші краї в натуральних заглибинах скелі. Ось до таких ясел, мабуть, і був покладений новонароджений Ісус.

Джотто «Різдво»

Звідки ми знаємо, що це саме та печера, де народився Христос? Таких же печер в околиці багато! Той же святий Іронім подає нам історію місця. Близько 135 року імператор Адріан на цьому місці казав засадити священний сад на честь бога Таммуза, тобто Адона, а в цьому гроті було місце поклоніння божкові. Адріан знав з того, що навмисне закриваючи святі місця християнства у

Єрусалимі, допоміг зберегти їх. Те саме сталося і у Вифлеїмі. Грот не був знищений, а замінений на язичницьке місце поклоніння. Тому, коли на початку четвертого століття сюди прибував імператриця Єлена, вона просто повертає місце християнського культу, будуючи базиліку. А пам'ять про подію, яка тут відбулася, залишилася назавжди в традиції місцевих християн.

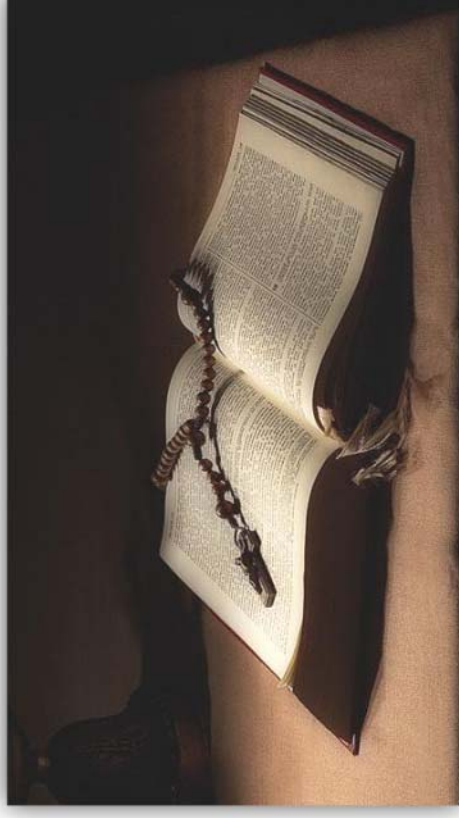
Кілька слів, чому саме тут. Не раз можна почути зауваження щодо нечутливості серця людей, які відганяють вагітну жінку від дверей. Єврейські будинки не були великими і не могли приймати великої кількості людей. На перепис напевно прибуло багато людей і містечко з такою кількістю жителів було переповнене. Для жінки, котра мала родити, треба було б дати окрему кімнату. Крім людської делікатності, в такому випадку, ще треба брати під увагу закони чистоти (див. книгу Левіт, розділи 12 і 15). Марія, з хвилиною народження, ставала "нечистою", тобто такою, що не може наблизитись до Бога та храму, на 40 днів. А також стають нечистими речі, до яких вона торкається, і стають нечистими ті, які торкатимуться того, чого вона торкнеться. Можна легко уявити, скільки проблем це створить в домі, наповненому людьми. Іудеї мали пошану до вагітних і напевно не відганяли Йосифа і Марію. Дуже сильним було також почуття належності до однієї родини. Тому Йосиф міг би знайти місце для себе і своєї жінки. Але коли з хвилини на хвилину мав народитись Ісус? Можливо, вони самі обрали собі таке місце, де нікому б вони не заважали і не створювали дискомфорту для всіх, хто тоді жив в домі. Добровільно йдуть до гроту, де було все убоге і просте, але достатньо пристосоване для їхнього перебування цих 40 днів. Коли до них прибудуть мудреці (маги) зі Сходу, то вони підуть у Вифлеїм, де ще перебував новонароджений Ісус, а увійдуть в дім (пор. Мт 2,11), а не в печеру.

Ісус приходить до нас в далекому і невідомому Вифлеїмі. Народжується з покори, щоб не заважати іншим, в убогій печері. Наш Бог ТАКИЙ!

За матеріалами журналу «Fr» №1

різноманітність служінь в єдності однієї і тієї ж місії складає багатство і красу євангелізації. Пригадаймо коротко ці обов'язки. Ця різноманітність служінь в єдності однієї і тієї ж місії складає багатство і красу євангелізації.

Пригадаймо коротко ці обов'язки. Перш за все дозвольте нам підкреслити наполегливість, з якою Господь на сторінках Євангелія довіряє апостолам обов'язок проголошення Слова.

Він їх вибрав (див. Ін 15:16; Мк 3:13-19; Лк 6:13-16), підготував протягом декількох років спілкування (Діян. 1:21-22), поставив їх (Мк 3:14) і послав (Мк 3:14-15; Лк 9:2) як свідків і уповноважених провісників послання про спасіння. І дванадцять апостолів, у свою чергу, послали своїх послідовників, які продовжують проповідувати Добру Новину відповідно до апостольської традиції.

Роль світських

70. Миряни, яких їх особливе покликання розташовує посеред світу і дає виконувати найрізноманітніші мирські обов'язки, також повинні проводити євангелізацію, але в особливій формі. Їх головне і безпосереднє завдання полягає не в започаткуванні та розвитку церковної громади - це особливий обов'язок пастирів, - але у здійсненні всіх

глибоко укорінюється в серце світу як знак і знаряддя цього Царства, яке вже і яке не проминає.

У єдності з Церквою

60. (...) Ніколи і ні для кого євангелізація не буде індивідуальною і ізольованою дією, навпаки, вона неситиме глибоко церковний характер. (...) Якщо кожен здійснює євангелізацію від імені Церкви, яка, у свою чергу, здійснює це через доручення Господа, то жоден вісник Євангелія не може вважатися абсолютним господарем своєї апостольської діяльності, який володіє повною владою здійснювати її відповідно до індивідуалістичних критеріїв і планів, але повинен здійснювати її в єдності з Церквою і її пастирями. (...)

Крім усього іншого, невідомо увага до окремих Церков тільки збагачує Церкву. Більше того, вона конче необхідна, так як відповідає найбільш глибоким сподіванням народів і людських спільнот все більше досягати власну ідентичність.

Різноманітні євангелізаційні завдання

66. Отже, вся Церква покликана проголошувати Євангелію, проте в загальному плані євангелізації слід виконувати різні по своєму характеру види діяльності. Ця

Тема номера

Святой Франциск и Рождество

о. Вальдемар Мацкевич

В 1223 г. в Греччо св. Франциск устроил рождественскую мистерию, желая «отпраздновать рождение того младенца, который родился в Вифлееме, ... вспомнить тяготы его первых дней, когда Он положен был в ясли, и плотскими очами увидеть, как это Он лежал на сене, а рядом стояли вол и осел» (Фома Челанский. Первое житие св. Франциска).

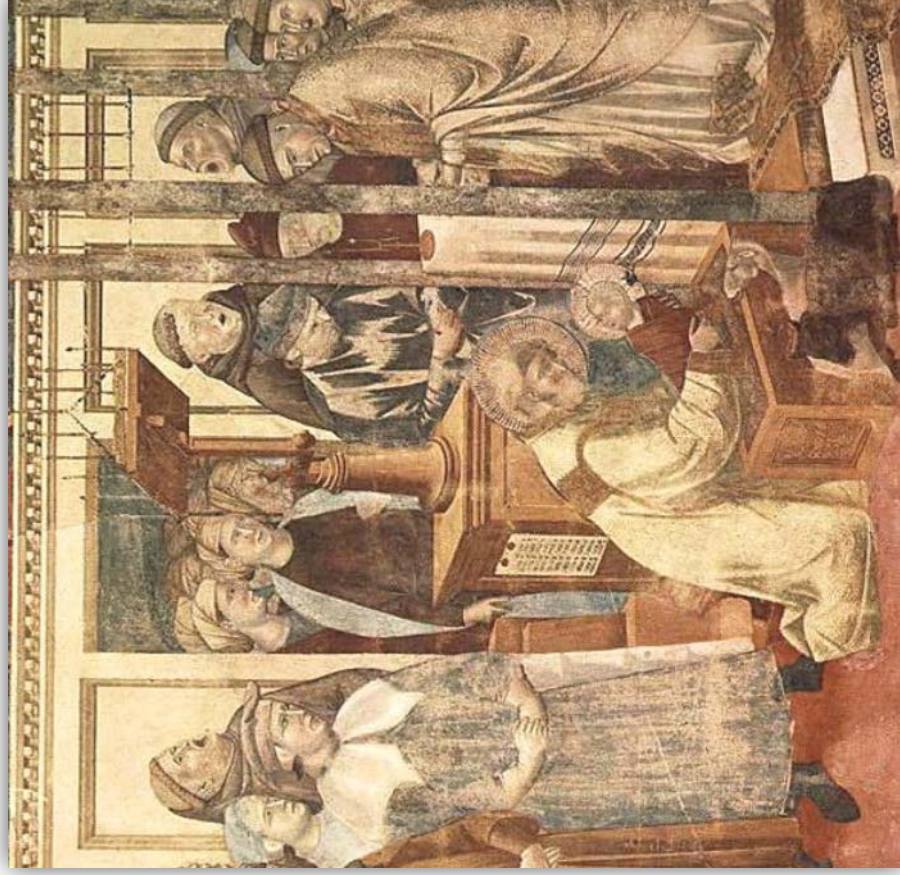
Несомненно, что св. Франциск сильно повлиял на традицию празднования Рождества Христова, особенно на Западе – во многих странах сегодня христиане сооружают вертепы, ведущие свое начало от Рождества 1223 года в Греччо, когда св. Франциск решил устроить своего рода наглядную проповедь о Рождественской тайне – для жителей Греччо, братьев и самого себя.

Он собрал животных, людей и как бы повторил то, что происходило в Вифлееме в ту чудесную ночь, сам наслаждаясь рождественским представлением: нищетою, в которой родился Иисус, атмосферой любви, царившей в Вифлееме, людьми, окружавшими Его и верившими, что Он Бог.

Св. Франциск называл Рождество «Праздником праздников». В Рождество Сам Господь нисходит к людям, становится человеком, бездомным ребенком, которого они не принимают. Конечно, Рождество не было для св. Франциска выше праздника Пасхи. Праздник Рождества Христова для него - тоже праздник жертвы. Как на кресте Христос жертвует Себя за людей и воскресаёт, так и воплощается Он тоже ради нас, ради любви к людям, что есть своего рода жертва. Франциск глубоко чувствовал, что Сын Божий ради любви к нам становится человеком – и поэтому праздник Рождества был ему так дорог.

Празднование Рождества, устроенное св. Франциском, имело особую значимость в исторических условиях начала 13 века, когда Европу сотрясали

непрекаращаються війни, ереси, всякого рода болезни, уничтожавшие порой целые города. И вот в мире, полном ненависти, Франциск своей рождественской мистерией произносит проповедь о любви Бога к человеку, ради которой Всемогущий Творец принимает на себя все немощи мира, становясь подобным нам.

Джотто «Торжественное празднование Рождества в Греччо»

Во времена св. Франциска была сильно распространена ересь катаров (или альбигойцев – так их называли по имени города во Франции, где зародилось это движение). Катары однозначно связывали все

Події ФОС

Формацийний проект Міжнародної Ради ФОС

Хто покликаний до євангелізації

Коментарій, доповнення і питання Е. Крейзера, ФОС

Якщо □ люди, які сповідають по всьому світу Євангелі□ спасіння, то вони це здійснюють по велінню, в ім'я і з благословення Христа Спасителя. «І як будуть проповідувати, коли не будуть послані?» (Рим 10,15), - писав той, хто, без сумніву, був одним з найбільших □євангелізаторів. Ніхто не зможе здійснити це завдання, якщо не буде для цього посланий.

Але хто таким чином наділений місією □євангелізації? Другий Ватиканський Собор дав ясну відповідь: на Церкву «по Божественній заповіді покладений обов'язок йти по всьому світу і проповідувати Євангелі□ всьому творінню» (□d g□nt□s, 1). І у іншому місці: «...Завдання місіонерства покладене на всю Церкву, а справа □євангелізації - основний обов'язок Народу Божого...» (□d G□nt□s, 35). (...) Коли Церква благовістує□ про Царство Боже, вона сама

Події ФОС

Адвентовий день зосередження ФОС Північного регіону

Третього грудня в парафіяльному храмі св. Йоана з Дуклі в м. Житомирі, при монастирі Ордену Менших Братів, відбулася зустріч терціаріїв Північного регіону (Київська та Житомирська обл.). У зустрічі взяли участь 106 учасників. Тема роздумів та адорація Пресвятих Дарів були присвячені Таїнству Тіла і Крові Христових в рамках приготування до Євхаристійного Конгресу.

Конференцію та проповідь проголосив духовний асистент Північного регіону о. Славомир Ветлугін OFM. Особлива увага приділялась великому шанувальнику Євхаристії св. Франциска, який глибоко та побожно, словом і прикладом свого життя її прославляв.

Конференцію читає о. Славомир Ветлугін OFM.

Під час Святої Меси, яку очолював духовний асистент місцевої спільноти о. Мирослав Карачина OFM, францисканська родина збагатилася новими послулантами та новіціями. На закінчення, під час праці в групах, брати та сестри Третього Ордену поділились досвідом праці і францисканського життя в своїх спільнотах.

Редакція ФВ

матеріальне со злом, противопоставляя дух и матерію. Они провозглашали идею бедности, понимая ее абсолютно иначе, нежели Франциск. По мнению катаров, через матерію действовал сатана, и поэтому чем меньше человек пользовался матеріальным, тем менее был зависим от его влияния. Катары полагали, что Христос не имел настоящего тела, не признавали святых, крестов, реликвий, были противниками Евхаристии. Даже Евхаристический хлеб они считали уловкой сатаны, предназначенной для того, чтобы оторвать людей от духовного.

Св. Франциск своим вертепом в Гречко определенным образом вступает в полемику с катарами. Матерія не зла, словно бы утверждает он, это творение Божие. Этой простой сценкой Рождества Франциск защищает Церковь, таинство Евхаристии. Если Бог воплотился в человека, сам захотел стать матеріальным, то значит, Он не считает матерію чем-то плохим.

Это очень важный момент в празднике Рождества Христова, который мы сегодня особо не замечаем. В то время, когда одни считали матерію злом, от которого надо освободиться, а другие видели смысл жизни лишь в матеріальном, Франциск утверждает, что матерія добра, раз Сам Господь, воплотившись, тем самым не отвергает ее; однако Он рождается в нищете, показывая этим, что матерія в то же время – не цель человеческой жизни. Матерія - и не зло, и не цель, а лишь своего рода средство, среда, в которой мы живем, развиваемся, и мы должны пользоваться ею правильно.

Отвергая матерію, катары стремились пробудить у людей ненависть к ней. Однако ненависть к матеріальному способна породить и ненависть к самому себе. Св. Франциск Гимном Солнцу и вертепом в Гречко хочет показать, что матерія добра, и к ней нужно относиться с уважением. А если с уважением, то не только не уничтожать, но и не злоупотреблять ею, знать ее место. Это означает иногда воздерживаться от использования земных благ, дабы не они над нами

господствовали, а мы над ними. Господство выражается в том, чтобы пользоваться материальным в рамках необходимого – для нормального существования, здоровья и т.д. Господь рождается в бедных условиях, где есть лишь необходимое для жизни. Главное же условие для жизни человеческой – это любовь.

Катары считали огонь орудием сатаны, а Франциск говорит: «брат Огонь». Гимн Солнцу, написанный св. Франциском, призван обратить внимание людей на красоту мира, дабы они прославляли доброго Творца, подарившего нам все это. В иудаизме понятия «брат» и «сестра» относились лишь к иудеям, христианство распространяет их на всех людей. Св. Франциск идет дальше – он называет братьями и сестрами все творения Божии, тем самым как бы уговаривая нас уважать их. Мистерия в Гречко была также и своего рода проповедью о мире и гармонии между творениями, ибо Бог – Бог добра и мира.

Рождество, Пасха, таинство Евхаристии связаны для св. Франциска с уничтожением Бога, отдающего себя в руки людей. В Рождество Всемогущий и Всесильный Бог стал маленьким, слабым и смиренным младенцем ради любви к нам. Страсти Господни – это тоже уничтожение и жертва ради любви к нам. На каждой Святой Мессе Иисус становится хлебом – становится материальным ради нас, вновь веряя себя в наши руки. Он воплощается в каждой Святой Мессе, которая есть воспоминание и Рождества, и Пасхи...

С 1223 года францисканцы несут безмолвную проповедь рождественских яслей по всему миру. Благодаря этому люди замечают доброту Бога, осознают, что Он любит не только человеческий дух, но и тело – нашу материальность. Мы любимы Богом, сотворившим нас и мир, во всей полноте.

□ интернет-журнал "Брат Солнце" (www.bs.fr.n.s.r).

останніх днів життя, допомагаючи у роботі Юридичної та Спадкової комісії Президії ФОС.

В презентації 2002 року Емануела зазначила:

«Ми потребуємо переоцінки існуючого бачення відносин з Богом, з нами самими і з усіма створіннями, для того щоб наново відновити можливість діалогу з тими, хто йде поруч з нами дорогами світу. Думаю, що можемо представитись наступними словами: «Ті, які йдуть босоніж в саду Господа, не звертаючи уваги на колочки...» Що означає «йдуть»? Емануела відповідає словами св.Августина: «Йди вперед, до того, що є добром, зростає у святості... Якщо зростаєш, це є ознака того, що йдеш, але мусиш продовжувати йти до добра, мусиш просуватись вперед у вірі, мусиш виростати у святості. Співай і йди! Це шлях до Дому Отця, де ми зустрінемося святі і безгрішні у любові, щоби порухувати таланти, довірені нам, і відчуті себе запрошеними: «Прийдіть, благословенні...»

Емануела вже насолоджується запрошенням Господа, тому що вона простувала все своє життя шляхом до добра, у вірі і святості. Вона вже відповіла на Його запрошення: «Прийдіть, благословенні...»

Нехай її душа відпочиває у безкінечній любові Бога, і світло віковичне нехай їй світить.

Рим, 11.11.2011

2001р.). В своєму листі, який супроводжує публікацію Конституції, вона наголошує на способі життя світських францисканців – на тому способі, яким вона сама намагалась жити до кінця свого життя:

«Завдяки обітниці Регула і її застосування, чим власне і є Генеральна Конституція, для кожного з нас є засобом перегляду нашого щоденного життя, починаючи з конкретного специфічного поклонання і чітко визначеної ідентичності. На цій основі нам потрібно чітко окреслити наше існування і визначити план нашого життя (францисканський євангелічний радикалізм) і місце в спільноті Церкви (братерській спільноті), в якій би ми мали змогу «відкрити сенс і спосіб життя в любові і стражданні» (ГК, ст.10)».

Емануела Де Нунціо подорожувала світом, невтомно відвідуючи давно канонічні та новозатвержені національні спільноти ФОС та намагаючись донести кожному брату та сестрі те нове, що містила в собі Генеральна Конституція, так, щоб вони могли її полюбити, вивчати і застосовувати у життя і таким чином влити нову кров у Францисканський Орден Світських.

Як спеціаліст з юриспруденції, вона завжди використовувала свої знання в служінні Ордену, навіть до

Події ФОС

Лист учасників XIII Генерального Капітулу ФОС до братів і сестер францисканців

Дорогі брати і сестри! Нехай Господь обдарує вас миром!

З великою радістю передаємо вам найцінніші вітання з Генерального Капітулу ФОС, який вперше відбувся у Південній Америці, в Сан-Пауло (Бразилія). З того місця хочемо поділитись з вами ентузіазмом і духовною енергією, яка огорнула нас всіх і кожного окрема.

Наш Орден зростає! Зростає не тільки кількість його членів, але відбувається переміна їхньої свідомості і тотожності. Кожен світський францисканець краще розуміє свою приналежність до Францисканської Родини та Церкви, а у своїй діяльності зобов'язується більш свідомо продовжувати місію святого Франциска в світі. Збільшується число нових і нових спільнот у всіх частинах світу, особливо в тих областях, де Церква знаходиться в дуже складних умовах. В черговий раз Капітул закликає нас до того, щоб підтримати ці спільноти, як духовно, так і в матеріальному плані, а також у наданні допомоги у формації.

Францисканська молодь стає дедалі сильнішою по всьому світу і дає нам свідчення глибокої відданості справам християнства та гуманітарної автентичності. Ми отримали багато чудових знаків, що виражають надію і виявляють, наскільки ми потрібні один одному ми. Ми закликаємо вас любити, пізнавати і підтримувати францисканську молодь.

Ми були чітко закликані до відкриття і переживання (нашого основного) християнського поклонання в нашому світському стані життя, так радикально, як колись зробив це Франциск. Нашою місією в Церкві є євангелізація, яка є благодаттю і відповідним поклонанням Церкви "(vngl. Nunt. 14). Ми покликані до виконання цієї місії з відвагою, великодушністю і креативністю. Святий Отець у своєму посланні звернувся до нас словами заохочення, щоб, відповідаючи на євангельський виклик, ми були будівельниками цивілізації любові, свідками і зняряддями

спасительної місії Церкви, проголошували Христа як словом, так і власним прикладом. (...)

Ми також покликані до рефлексії над нашою участю в будівнанні більш справедливого і братерського світу. Ми повинні стати активними свідками, а не тільки пасивними і розкиданими спостерігачами несправедливості, а також духовної бідності життя без Бога. Ми не можемо вже довше обмежуватися. Церква і світ чекають на нашу відважну і ефективну реакцію. (...)

Енкарнасьон дель Позо з делегатами Капітулу.

Капітул відбувся під материнським доглядом Марії, Божої Матері і нашої Матері, яку вшановують тут як Божу Матір з Апаречиди. Як нашої Заступниці і Опікунці, довіряймо їй цілий Орден, щоб Вона чувала над нами і вела нас до повного виконання нашого покликання і місії. Просимо Господа, щоб наділив нас мудрістю, щоб ми могли прийняти пропозиції Генерального Капітулу, щоб вони стали частиною нашого життя і були відважно і з любов'ю виконані.

Енкарнасьон дель Позо, Генеральний Міністр ФОС.

Події ФОС

Емануела Де Нунціо

Енкарнасьон дель Позо

10 листопада 2011 року в Римі у віці 82 років померла Емануела де Нунціо, з 1990 року Генеральний Міністр Францисканського Ордена Світських. Вічні обітничі у ФОС Емануела склала у 1949 році в місцевій спільноті Сан-Крістофоро в Апулії (Італія). У 1959 р. її було обрано секретарем тієї ж спільноти. Вона також служила в якості Національного Міністра ФОС Італії разом з Національною спільнотою, яку асистували отці Ордену Менших Братів Конвентуальних.

Як Генеральний Міністр, Емануела стала першою світською, яка зібрала Конференцію Францисканської Родини і відкрила двері справжній взаємодії з іншими генеральними міністрами. Вона мужньо відстоювала те, щоб ФОС був сприйнятий як рівноправний компонент Францисканської Родини, невідомо співпрацюючи з Конференцією.

Серед її численних служінь як Генерального Міністра було видання Генеральної Конституції Ордену (6 лютого